

سُورَةُ الْأَعْلَى ٨٧

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام یگانه خدای جهان که بخشایش و مهر او بی‌کران
سَبِّحِ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى
﴿١﴾

بخوان نام ربّ ستایش نما که اعلا بود او و باکبریا
الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّى
﴿٢﴾

مساوی و با عدل خلقت نمود به تقدیر حکمش چه بود و نبود
وَالَّذِي قَدَرَ فَهَدَى
﴿٣﴾

ز حکمت به هر چیز قدری بداد هدایت نمودش همی از وداد
وَالَّذِي أَخْرَجَ الْمَرْعَى
﴿٤﴾

برویاند گیاه او ز فضلِ مبین همی سبز و خرم به روی زمین
فَجَعَلَهُ غُثَاءً أَحْوَى

به وقتش شود خشک و گردد تباه که سبزی زِ حکمت بگردد سیاه
سَنُقَرِّئُكَ فَلَا تَنْسَىٰ

مکرّر نشانی زِ آیات دهیم که محفوظ بمانی زِ نسیان و بیم
مبادا! زِ یادِ تبری تو خدا که گردی زِ راه هدایت جدا
إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ ۚ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ وَمَا يَخْفَىٰ

مَشِيتَ مَرَّ او راست اندر جهان چو او عالم است بر عیان و نهان
وَنُيَسِّرُكَ لِلْيُسْرَىٰ

نشانت دهیم راهِ آسانِ دین شریعت بود آن صراط، بالیقین
فَذَكِّرْ إِن نَّفَعَتِ الذِّكْرَىٰ

تذکر بده مردمان را رسول! که سودمند بیفتد چو آرند قبول
سَيَذَكِّرُ مَنْ يَخْشَىٰ

ولیکن کسی پند گیرد زِ کار که دارد خشیت زِ پروردگار
وَيَتَجَنَّبُهَا الْأَشْقَىٰ

﴿۱۱﴾

و قوم شقی می‌کند اجتناب زِ راه هدایت و هم از کتاب
الَّذِي يَصْلَى النَّارَ الْكُبْرَىٰ

﴿۱۲﴾

هم او که به دوزخ بگردد قرار در آتش بسوزد، نیابد فرار
ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ

﴿۱۳﴾

نه میرد به دوزخ، چو هست مُستمر نه او را حیاتی که آرد ثمر
قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّىٰ

﴿۱۴﴾

به راستی، شود رستگار آن کسی که پاکیزه کرد نفسِ خود را بسی
وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّىٰ

﴿۱۵﴾

به ذکر و به تسبیحِ ذاتِ احد نماز آورد سوی آن لم‌یلد
بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا

﴿۱۶﴾

بوند طالبِ این جهان و حیات که حبّش همی داشته، از هر جهات
وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ

﴿۱۷﴾

ولی خیرشان هست در آخرت چو جاوید و پاینده هست عاقبت
إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَىٰ

﴿۱۸﴾

به ثبت هم رسیدست در ماسبق به تورات و انجیل، گفتارِ حق
صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ

﴿۱۹﴾

بداده خلیل پند و گفتارِ راست تکامل نمود موسی بی‌کم و کاست